

Zuid-Afrikaanshe Boer Republics

1841 International recognition of the *Boervolk* as a separate sovereign people

(Historical Evidence of Boer Distinctiveness)

All text that could potentially be experienced as hurtful is treated as historical facts that are presented as evidence by this document.

Purpose

This attachment presents an analysis and extract from an 1841 Dutch publication describing the Great Trek, **confirming early international recognition of the Boervolk as a distinct people with sovereign aspirations and theocratic principles.**

Analysis

The article "De uit de Kaapkolonie verdryfde Hollandsche Boeren" (Hollandsche Persing Magazijn voor de Jeugd, 1841) portrays the Trekboers as "Hollandse boere" – descendants of Dutch settlers establishing independent republics in the interior. Key points highlighting Boer distinctiveness:

- Sovereign emigration for freedom from British rule.

- Republican governance ("heemrade").
- Theocratic culture (large Dutch Bible in homes, religious preservation).
- Voluntary following by slaves, emphasizing loyalty to Boer way of life.

This contemporary source (pre-"Afrikaner" nationalism) recognises the *Boervolk* as a separate people, with their own Scripture-based culture, sovereign identity and aspiration for self-determination. This supports the Zuid-Afrikaansche *Boervolk*'s claim to historical *volkereg* under international law.

Extract from Havenga Collection

DE UIT DE KAAPKOLONIE VERHUIJDE HOLLANDSCHE BOEREN.

Het KAAPLAND of de landstreek rondom de KAAP DE GOEDE HOOP, een den Zuidelijken uithoek van Afrika, is eene oorspronkelijk Hollandsche kolonie. Zij werd op het einde der zeventiende eeuw door onze voorvaders aangelegd, opdat hunne schepen op de verre reis naar Indië een rustpunt zouden vinden. Met knipen en meisjes uit de Amsterdamsche weeshuizen werd deze kolonie oorspronkelijk meerendeels bevolkt. In den loop der jaren is uit deze deelgenooten der Hollandsche liefdadigheid eene bevolking ontstaan, welke zij, Nederlanders, ons gezins behoeven te schenken. Reeds sedert meer dan 40 jaren heeft Engeland zich van de Kaapkolonie meester gemaakt. Een groot aantal Engelschen en Ieren zijn daarheen verhuist en hebben op kleineren of grooteren afstand van de Kaapstad nieuwe dorpen en steden aangelegd. Maar de aanzienlijke Kapeersamen vergeten daarom hunne afkomst niet. Zij spreken nog onze taal, stellen prijs op onze zeden, en zenden nu en dan hunne zonen naar de Nederlandsche Hoogescholen, om daar hunne opleiding te genieten. Misschien nog sterker is dit nationaal gevoel bewaerd gebleven bij de Hollanders, die zich diep in het binnenland hebben nedergezet, daar verboden geworden en sterk vermenigvuldigd zijn. Deze menschen, die ook door de Engelschen onder de algemeene benaming van Hollandische boeren worden begrepen, onderscheiden zich meestal door een trouw, eerlijk karakter. Ten gevolge hunner levenswijze in eenzaam, ver van elkander gelegene woningen; hun omgang met de Hottentotten en andere Afrikanen, die hun tot slaven dienen, en hun roedzwerven aan het hoofd van talrijke kudden, die zij tegen leeuwen en vele andere wilde dieren, maar nog meer tegen de roofzuchtige Kaffers, moeten beschermen, zijn zij ruw en hard geworden. Zij bezitten dikwijls eene onverzettelijke zelfhoofdigheid. Maar te gelijk hebben zij de voorvaderlijke godsdienstigheid behouden. Aan hunne moedertaal zullen zij niet ligt vaarwel zeggen, en in hunne woningen plagt steeds een groote Hollandsche bijbel het beste vertrek te versieren. Over het algemeen zijn zij sterk en zwaar van lichaamsbouw. In de laatste jaren heeft onder deze Hollandische boeren toenemende ontevredenheid tegen de Engelsche regering geherscht, die werkelijk hunne regten en hunne vooroordelen minder heeft ontzien, dan zij verdienden. Dit heeft aanleiding gegeven, dat in 1838 een groot aantal deser boeren, met hunne slaven en kudden vee uit de Kaapkolonie uitgeweken zijn en zich diep in het binnenland, in de richting van eene plaats aan de oostkust van Afrika, PORT-NAIJS genaamd, hebben nedergeelagen. Er behoorde moed toe, om zulk een besluit te volvoeren. Door deze uitwijking nansijk waggden zich de boeren in een land, waar zeer oorlogszuchtige stammen van Kaffers rondzwerven en dat ook buitendien zeer onherbergzaam is. Maar zij hebben hun plan doorgezet, en volgens de laatste berichten begint de door hen gestichte kolonie in bloei toe te nemen. Zij hebben daar eene soort van republikeinschen regeeringsvorm ingevoerd, overheden benoemd, die zij de Hollandische benaming van Heeraden hebben gegeven, eene soort van hoofdplaats gesticht, die zij Pietermaritzburg hebben genoemd, en menigvuldige bliken gegeven, dat zij des noods hun leven voor hunne onafhankelijkheid over hebben. In den beginne hadden zij eene vreeselijke reisp door te staan. De pas opgerigte kolonie werd namelijk door Kaffers, van den stam der Zoela's overvallen, en vele boeren, waaronder hun aanvoerder PIETRUS BOSCH, werden door deze Afrikanen vermoord. Maar de boeren, die allen uitstekende schutters zijn, hebben zich daarover op de Kaffers gewroken, en na menig bloedig gevecht, dezen gedwongen, om vrede te zoeken. Opmerkelijk is het, dat bij deze volksverhuizing vele slaven hunne meesters vrijwillig zijn gevolgd, niettegenstaande die Afrikanen, volgens den thans in de Engelsche koloniën ingevoerde wet, achterblijvende, hunne vrijheid hadden kunnen erlangen. De boeren schijnen die slaven meestal als ondergeschikte huisgenooten te behandelen. Onze plaatje stelt eene groep deser landverhuizers voor, die op hunne moeilijken togt, bij de wegen, die wet al hunne tilbare have bevracht zijn en door cassen getrokken worden, uitrusten. Men ziet, dat zij ook de vaderlandsche tabakspijp in waarde houden.

Welk een lot deze nieuwe Nederlandsche volksplanting, die echter tot nu toe in geene mate de minste rechtstreeksche betrekking met ons vaderland staat, hebben zal, is nog wel niet te beraken. In het eerst meenden de Engelschen, dat de uitgewekene boeren, door gebrek aan onderscheidene levensbehoeften gedwongen, wel weder naar het grondge-

bied der Kaapkolonie terug zouden keeren. Zij hadden zich echter van de volharding dier sukkereigenen een verkeerd denkbeeld gemaakt. De boeren bleven in hun nieuw gekozen land der inwoning, en begonnen zich daar, volgens de laatste berichten, hoe langer zoo beter te vestigen. De Engelschen, die eene kleine bezetting in PORT-NATAL, het reeds genoemde punt aan de seekust der nieuwe kolonie, bezaten, hebben die manschappen met het begin van 1840 teruggetrokken; misschien wel uit vrees, dat de boeren anders die soldaten zouden verjagen. Sedert dat tijdstip zijn de volkplanters in het bezit eener seeplaats, waar reeds eenige schepen zijn aangekomen, die hun levensbehoeften, in ruiling tegen de voortbrengselen hunner eigene nijverheid, hebben aangebragt. Maar zouden dan, misschien vraegt men dit, de Engelschen de uitgewekene boeren niet met geweld kunnen te onderbrengen? Wij gelooven, dat zij zoo iets niet ligt zouden beproeven. Het is geene gemakkelijke taak, in een land als Zuid-Afrika, eene manmoedige bevolking, die reeds op 18.000 menschen wordt geschat, te bestriden.

Uit Hollandsch Panning Magazine voor de Jeugd,
Uitgave Joh. Koman en Zoon, Zaltbommel, 1841.
Blz. 110.

Original Dutch Extract

Havenga Collection, Page 72:

DE UIT DE KAAPKOLONIE VERDRIJVEN HOLLANDSCHE BOEREN.

Het KAAPLAND of de landstreek rondom de KAAP DE GOEDE HOOP, aan den Zuidelijken uithoek van Afrika, is eene oorspronkelijke Hollandsche kolonie. Zij werd op het einde der zeventiende eeuw door onze voorvaderen aangelegd, opdat hunne schepen op de verre reis naar Indië een rustpunt zouden vinden. Met knapen en meisjes uit de Amsterdamsche weeshuizen werd deze kolonie oorspronkelijk meerendeels bevolkt. In den loop der jaren is uit deze deelgenoten der Hollandsche liefdadigheid eene bevolking ontstaan, welke wij, Nederlanders, ons geenszins behoeven te schamen. Reeds zedert meer dan 40 jaren heeft Engeland zich van de Kaapkolonie meester gemaakt. Een groot aantal Engelschen en Ieren zijn daarheen verhuisd en hebben op kleineren of grooteren afstand van de Kaapstad nieuwe dorpen en steden aangelegd. Maar de aanzienlijke Kapenaars vergeten daarom hunne afkomst niet. Zij spraken nog onze taal, stellen prijs op onze zeden, en zenden nu en dan hunne zonen naar de Nederlandsche Hoogeschoolen, om daar hunne opleiding te genieten.

Misschien nog sterker in dit nationaal gevoel bewaard gebleven bij de Hollanders, die zich diep in het binneland hebben nedergezet, daar veehouders geworden en sterk vermenigvuldigd zijn. Deze menschen, die ook door de Engelshen onder de algemeen benaming van Hollandsche boeren worden begrepen, onderscheiden zich meestal door een trouw, eerlijke karakter. Ten gevolge hunner levenswijze in eenzame, ver van elkander

gelegen woningen; hun omgang met de Hottentottenen andere Afrikanen, die hun tot slaven dienen, en hun rondswerven aan het hoofd van talrijke kudden, die zij tekgen leeuwen en vele andere wilde dieren, maar nog meer tegen de roofsielu Kaffers, moeten beschermen, zijn zij ryw en hard geworden. Zij bezitten dikwijls eene onverzettelijke stijfhoofdigheid. Maar te gelijk hebben zij de voorvaderlike godsdienstigheid behouden. Aan hunne moedertaal zullen zij niet licht vaarwel zeggen, en in hunne woningen plagt steeds een groote Hollandsche bijbel het beste vertrek te versieren. Over algemeen zijn zij sterk en zwaar van lichaamsbouw. In de laatste jaren heeft onder deze Hollandsche boeren toenemende ontevredenheid tegen de Engelsche regereinggeheerscht, die werkelijk hunne regten en hunne vooroordeelen minder heeft ontzien, dan zij verdienden. Dit heeft aanleiding gegeven, dat in 1838 een groot antal dezer boeren, met hunne slaven en kudden vee uit die Kaapkolonie uitgeweken zijn en zich diep in het binneland, in de rigting van eene plaats aan de ooskust van Afrika, PORT-NATAL genaamd, hebben nedergelsagen. Er behoorde moed toe, om zulk een besluit te volvoeren. Door deze uwijking namelijk waagden zich de boeren in een land, waar zeer oorlogzuchtige stammen van Kaffers rondswerven en dat ook buitendien zeer onherberzaam is. Maar zij hebben hun plan doorgezet, en volgens de laaste berigten begint de door hen gestichte kolonie in bloei toe te nemen. Zij hebben daar eene soord van republikeinschen regeeringsvorm, overheden genoemd, die zij de Hollandsche benaming van Heemrade hebben gegeven, eene soort van hoofplaats gesticht, die zij Pietermauritsburg hebben genoemd, en menigvuldige blijken gegeven, dat zij des noods hun leven voor hunne onafhankelijkheid over hebben. In den beginne hadden zij eene vreeslijke ramp door te staan. De pas opgerigte kolonie werd namelijk door Kaffers, van de stam der Zoela's overvallen, en velen boeren waaronder hun aanvoerder PIETER RETIEF, werden door deze Afrikaner vermoord. Maar de boeren, die allen uitstekende schutters zijn, hebben zich daarover op de Kaffers gewroken, en na menig bloedig gevecht, deze gedwongen, om vrede te maken. Opmerklik is het, dat bij deze volksverhuizing vele slaven hunne meesters vrijwillig zijn gevolgd, niettegenstaande die Afrikanen, volgens den thans in de Engelsche koloniën ingevoerde wet, achterblijvende, hunne vrijheid hadden kunnen erlangen. De boeren schijnen die slaven meestal als ondergeschikte huisgenoten te behandelen. Ons plaatje stelt eene dezer landverhuizers voor, die op hunne moeilijken togt, bij de wagen, die met al hunne tilbare have bevragt zijn en door ossen getrokken worden, uitrusten. Men ziet, dat zij ook de vaderlandsche tabakspijp in waarde houden.

Welk een lot deze nieuwe Nederlandsche volksplanting, die echter tot nu toe in gene mate de minste regtstreeksche betrekking met ons vaderland staat, hebben zal, is nog wel niet te berekenen. In het verraad zeenden de Engelschen, dat de uitgewekene boeren, door gebrek aan onderacheidene levensbehoeften gedwongen, wel wede naar het grondge-

(End page 72)

bied der Kaapkolonie terug zouden keeren, Zij hadden zich echter van de volharding dier wakkere menschen een verkeerd denkbeeld gemaakt. De boeren bleven in hun nieuw gekozen land der inwoning, en beginnend zich daar, volgens de laatste berigten, hoe langer zoo beter te vestigen. De Engelschen, die eene kleine bezetting in PORT-NATAL, het reeds genoemde punt aan de zeekant der nieuwe kolonie, bezeten, hebben die manschappen met het begin van 1840 teruggetrokken; misschien wel uit vrees, dat de boeren anders die soldaten nouden verjagen. Sedert dar tijdstip zijn de volkplanters in het bezit eener zeeplaats, waar reeds eenige schepen zijn aankomen, die hun levensbehoeften, in ruiling tegen de voortbrangselen hunnen eigene nijverheid, hebben aangebragt, Maar zouden dan, mieschien vraagt men dit, de Engelschen de uitgewekene boeren niet met geweld kunnen te onder bregen? Zij gelooven, dat zij zoo iets niet ligt zouden beproeven. Het in geene gemakkelijke taak, in een land als Zuid-Afrika, eene manmoedige bevolking, die reeds op 18.000 menschen word geschat, te bestrijden.

Uit Hollandsche Persing Magazijn voor de Jeugd,
Uitgave Joh. Noman en Zoon, Zeltbommel, 1841.

Blz. 110.

English Translation

THE DUTCH BOERS DRIVEN FROM THE CAPE COLONY

The Cape Land, or the region surrounding the Cape of Good Hope at the southern extremity of Africa, is an original Dutch colony. It was established at the end of the seventeenth century by our forefathers, so that their ships might find a resting place on the long voyage to the Indies. This colony was initially populated largely with boys and girls from the orphanages of Amsterdam.

Over the course of time, from these recipients of Dutch charity there arose a population of which we, as Dutchmen, have no reason to be ashamed. For more than forty years England has made itself master of the Cape Colony. A large number of Englishmen and Irishmen migrated there and founded new towns and settlements at greater or lesser distances from Cape Town. Yet the distinguished inhabitants of the Cape have not therefore forgotten their origin. They continued to speak our language, valued our customs, and from time to time sent their sons to Dutch institutions of higher learning to receive their education.

Perhaps this national sentiment has been preserved even more strongly among those Dutch settlers who established themselves deep in the interior, where they became cattle farmers and multiplied greatly in number. These people, who are also collectively described by the English as “Dutch Boers,” are generally distinguished by a loyal and honest character. Owing to their manner of life in isolated dwellings far removed from one another; their interaction with Hottentots and other Africans who serve them as slaves; and their constant wandering at the head of large herds, which they were compelled to protect against lions and other wild animals — and even more so against marauding Kaffir tribes — they have become rough and hardened.

They often possess an unyielding stubbornness. At the same time, however, they have preserved the religious devotion of their forefathers. They do not readily abandon their mother tongue, and in their homes a large Dutch Bible usually adorned the principal room. In general, they are strongly and heavily built.

In recent years increasing dissatisfaction has prevailed among these Dutch Boers toward the English government, which in reality has shown less regard for their rights and convictions than they deserved. This led, in 1838, to a large number of these farmers leaving the Cape Colony with their slaves and herds of cattle and migrating deep into the interior, toward a place on the east coast of Africa called Port Natal, where they settled.

Such a decision required courage. Through this migration the Boers ventured into a land inhabited by highly warlike Kaffir tribes and which was moreover extremely inhospitable. Nevertheless, they carried out their plan, and according to the latest reports the colony they founded has begun to flourish.

They established there a form of republican government, with authorities to whom they gave the Dutch designation “heemraden”; founded a principal town which they named Pietermaritzburg; and gave abundant proof that, if necessary, they were prepared to sacrifice their lives for their independence.

At the outset they had to endure a terrible calamity. The newly established colony was attacked by Kaffirs of the Zulu tribe, and many Boers — among them their leader Pieter Retief — were murdered by these Africans. The Boers, however, all of whom are excellent marksmen, took revenge upon the Kaffirs and, after many bloody engagements, compelled them to make peace.

It is noteworthy that during this migration many slaves voluntarily followed their masters, despite the fact that under the laws then introduced in the English colonies, they could have obtained their freedom had they remained behind. The Boers appear generally to treat these slaves as subordinate members of the household.

The illustration depicts one of these migrants resting beside the wagon during their arduous journey — the wagon being loaded with all their movable possessions and drawn by oxen. One may observe that they also continue to value the traditional pipe of the fatherland.

What fate awaits this new Dutch settlement — which thus far maintains no direct connection with our homeland — cannot yet be determined. The English mistakenly believed that the emigrant Boers, compelled by a lack of various necessities of life, would eventually return to the territory of the Cape Colony—

(End of page 72)

Page 73

—but they greatly underestimated the perseverance of these resolute people. The Boers remained in the land they had chosen and, according to the most recent reports, are becoming more firmly established there with each passing day.

The English, who had maintained a small garrison at Port Natal — the aforementioned coastal point of the new colony — withdrew those troops at the beginning of 1840, perhaps out of fear that the Boers might otherwise expel them.

Since that time the settlers have been in possession of a seaport where several ships have already arrived, bringing them necessities of life in exchange for the products of their own labor. But could the English, one might ask, not subdue the emigrant Boers by force? It is believed that such an attempt would not be lightly undertaken. It is no easy task, in a country such as South Africa, to fight a courageous population already estimated at eighteen thousand people.

Sources

- Hollandsche Persing Magazijn voor de Jeugd (Joh. Noman en Zoon, Zaltbommel, 1841, p. 110).
- Havenga Collection extract (p. 72–73).

This annex is submitted for historical accuracy and cultural recognition, in a spirit of peace under the guidance of the Almighty Heavenly Father.